

Jelen bez domova

Tereza Hrušková

Autor	Vydavateľ	Licence	Vydání	Autor obálky
<u>Tereza</u> Hrušková	<u>Greenie</u> knižnica	<u>CC-BY-NC-</u> ND	<u>První (2021)</u>	<u>Tereza</u> Hrušková

O knize

Jelen bez domova, co o něm říci... Je to jelen, který přišel o vše a mnohé nové našel. Byl zbaven stereotypu a pout minulosti a mohl jít, kam jen chtěl. Jeho svět i život se náhle změnil, byl volný. A stejně jako jeho svět i ten náš se neustále mění a i o tom je tato sbírka. Co v ní však spatříte je jen na vás, protože poezie je, a vždy bude, subjektivní a právě v tom je její kouzlo.

SBÍRKA POEZIE

JELÉN BEZ DOMOVA

TEREZA HRUŠKOVÁ

Obsah

Jelen bez domova.....	1
O knize.....	2
Obsah.....	4
Jelen bez domova.....	5
Jaguár.....	6
Daleko.....	7
Zrcadlí.....	8
Změna.....	9
Spěchají.....	10
Zpětně.....	11
Pohled.....	12
Polární záře.....	13
Polární noc.....	14
Klekánice.....	15
Spolu.....	16
Sopky.....	17
Tma.....	18
Byla.....	19
Za bariérou.....	20
Orel.....	21
Plout.....	22
Stalo se.....	23
Sama sebou.....	24
Svoboda krysaře.....	25
Fialový slon.....	26
Čas už nevrátím.....	27

Jelen bez domova

A ten jelen neměl domov.
Les shořel při jednom z požárů.
Kopýtko měl šedá prachem,
na nohou stopy po žáru.

A ten jelen neměl domov,
a přesto měl mnohem víc.
Celý svět mu patřil náhle.
Zde nedrželo jej už nic.

Jaguár

Vše náhle zahalil věčný dým,
je čas návratu z výšin.

V horách jsi ztracen byl.

Já to vím.

Před tebou však i vrchol se snížil.

A teď stojíš tam, kde měl jsi stát,
v ruce jen květinu zvadlou.

Předtím chtěl jsi ji příteli dát,
tu slávu dávno zašlou.

A já se ptám.

Kdo odpoví?

Proč na hlavě máš kůži z jaguára?

V tu ránu čich věrný mi napoví,
odér alkoholu z tebe jak parfém sálá.

Daleko

Stojím na kraji útesu
a se zájmem hledím dolů.
Na hladinu bezvětrím šlehnou,
která vytvořila vodní mlhu.

A přesto, že nefouká,
já hledám závětrí.
Místo kde neslyšet lidský hlas.

Tam chci se usadit,
v nezměrných výšinách,
kolkolem svět plný krás.

Zrcadlí

svět do louže se potopil
a z ohně sálal věčný chlad
tam kde stála jsi před chvílí
teď zrcadlí se jen tvůj strach

teď zrcadlí se jen tvůj strach
tam kde stála jsi před chvílí
a z ohně sálal věčný chlad
svět do louže se potopil

Změna

Nelíbí se mi,
jak se vše mění.
Svět, který znala jsem,
už tady není.
Lidé, jež ctila jsem,
ke dnu teď padli.
Kolem své osoby
zvedla jsem hradby.

Kdosi mi řekl,
že řeka dál teče.
Já stála v jezeru,
to vyschlo přece.
A já teď nevím
kam dál jít mám.
Všechno se mění...
Co jen počít si mám?

Spěchají

Když tak čekám na vlak
sleduji, jak lidé kolem běží.

Kufry hrají na dlaždice
za prahem u dveří.

Je to zvláštní pocit
v dnešní době nikam nespěchat.

Jsem tu asi jediná
komu právě neodjíždí vlak.

A přec mi jeden ujel,
ten shonu dnešní doby.

Připadám si sama
kdo maratonské nemá vloh.

A tak mohu klidně sedět
a beze spěchu sledovat
vrabce, co do haly přilét
zdá se, že i on má čas.

Zpětně...

Oči se mi pláčem lesknou
a svět zahalila mlha.
Cítím tu tíseň ve tmě,
té, jež snesla se jak clona.

Srdce mám těžké žalem
jehož původ je nejasný.
Snad zklamala jsem sama sebe,
nebo i všechny ostatní.

Stále jen vidím vrchol,
ale dojít na něj nezvládnou.
Teď bych nejvíc chtěla
smět žít svůj život pozpátku.

Pohled

Černá tečka vprostřed zlaté,
té, jež s šedou se mísí,
ohraňčen černým kruhem,
to je pohled, který mne tíží.

Pohled pravdy nekonečné,
i když pravdy není.
Oko, které přes zrcadlo,
do mé duše hledí.

Polární záře

Tam v dáli
kde polární lišky mají zemi.

Tam v dáli
na tajemném temném nebi.

Tam síla její se prostírá.

Tam odkrývá to,
co temnota neskrývá.

A prozáří každičký kout tvé duše
rychlostí výstřelu z kuše
a zmizí, tak rychle, jako se zjevila,
však v tvé mysli bude navěky ukryta
a v srdci tvém jak střepina zaryta.

Polární noc

Dny slily se do šedých řas,
těch co plují,
neřeší čas
a splývají ti v mysli tvé,
stíny kryjí stíny své
a den se topí v nočních tmách
v noci ti polární záře nedá spát.

Klekánice

Již z lucerny paprsky dopadly na chladnou zem,
již začal zas znovu nový den,
již stalo se co stát se má,
již odešla jsem.
Co víc sis přál?

Talisman na krku,
vzpomínky v mysli mám.
Chtěla jsem změnu,
ty chtěl jsi být navždy sám.

Klekánicí mne nazvali a uvrhli v samotu,
toulkami v ulicích ukájím prázdnotu
a v mysli mám prázdno,
už není co chtít.
Již stalo se všechno,
dělo se vše, co mělo se dít.

Spolu

Letí
a křídla v povětrí jim vlají.
Letí
a vítr ze zobáků krade jejich křik.
Letí,
však nemíří k jednotnému cíli.
Letí,
dokud neuhyne první z nich.

Sopky

Cesty byly zaváté
a z nebe padal prach.
Sopka vybuchla daleko,
však jako by v každém z nás.

Ztratili jsme vše
a něco nové našli.
Prošli světa kraj,
a zbavili se neřesti.

A když cesty znovu našly
svoji hnědou pevnou zem.
My už byli někde jinde.
Šli dál přímo za nosem.

Tma

Nekonečné čekání
na světlo, které nespatriš.

Jen ty a jenom ty
se svým světem zápasíš.

Nekonečné čekání
a cesty temnou nocí.
To je ten svět, který znáš,
to je svět a tím to končí.

Byla...

Byla noc, když přišel k nám
i svíčky v oknech zhasly.

Byla noc a přišel strach,
tiše vkrad se přes zápraží.

A byla tma, když odešel,
zmizel v temné mlze.

A byla tma.

Tys odešel.

Knot svíčky dávno shořel.

Za bariérou

Když stromy běží za oknem
a vítr vidím jen.

Když venku zuří vánice
a já jen slyším její sten.

Tehdy připadám si zvláště,
jako bych ani nežila.

Jsem tam, a přesto nejsem,
oddělena od světa.

Orel

Tam kde hory ční nad mraků hradbu,
tam kde kmen přes řeku padl,
tam kde králem není lev,
tam jen orle, tam jen leť.

Tam kde najdeš pokoj v duši,
tam kde dálku oko tuší,
tam kde konec světa není,
tam nalezneš vykoupení.
A tak leť.

Plout

Tou cestou jít
a nikdy se neohlédnout.

Tou cestou se dát
a vpřed jenom plout.

Po vlnách smutku i zapomnění,
jen budoucnost možná něco změní.

A tak jen plout a nechat čas jít.

Jednou se zastaví
až budeme to chtít.

Stalo se

A tenkrát se to stalo,
když přestal ses ptát.
A tenkrát se to stalo,
tys stál a svět šel dál.

A tenkrát se to stalo,
to už nelze vrátit zpět.
A tenkrát se to stalo.
Co, je lepší nevědět.

Sama sebou

Odhalená realita.

Sama sebou v každé době.

Bez masek a bez přetvářek
najít sucho vprostřed moře.

Přejít přes práh svého strachu
vstříc nástrahám, světa zlobě.

Proti proudu hrdě táhnout
a čelit jen sama sobě.

Svoboda krysaře

Jít a vstát a kráčet do neznáma.
Krokem pomalým toho časného rána
a krákat jako pták,
jak malá černá vrána,
neb svoboda je,
já chci být tím, kým bych si přála.
A zpívat,
i když to neumím
a svým zpěvem vyhánět šváby.
Být krysařem,
jen moderním
a svou píšťalou odvést je záhy.
A to jsem já,
já a můj bláznivý sen.
Teď můžeme,
svoboda ještě nevydala poslední sten.

Fialový slon

Vo svete za stenou kde sa les nachádza,
červotoč stretol svoj posledný strom.

Čo sa tu zmenilo netušia lesníci,
no možno niečo vie fialový slon.

To on sa objavil na kraji lesíka,
keď díval sa len malý jež.

Zmizol hneď ako sa červotoč otočil
a s ním aj celý ten čarovný les.

Čas už nevrátim

Cnie sa mi.

Po dobe kedy všetko bolo jasné.

Večera v šesť

a lampička sa v deväť jednoducho zhasne.

A ráno zobudí ma mäkký matkin hlas.

To boli časy všetkých čias.

Teraz všetko sa mení

a nočný život mi neraz nedá spať.

Jem, len keď v špajzi niečo nájdem

a notebook svieti do skorých rán.

Zo spánku ma budí metalová hudba,

o mäkkom hlase si len nechám zdať.

Ešte sa musím naučiť,

ako dospelým sa stať.